

Juta, 1917. február 2. – Mosdós, 2006. május 28.

Édesapja egyéni gazdálkodó volt. Már ötéves korában bekönyörögte magát az elemi iskolába, ott így hét esztendeig járt, majd 1937-ben a kaposvári Somssich Pál Állami Reálgimnáziumban érettségizett. Édesanyja kívánságára a papi hivatást választotta, s ezért a veszprémi hittudományi főiskolára jelentkezett. Negyedéves korában az első éves seminaristák duktora (prefektushelyettese) és a Pázmány Kör elnöke. Megismerte kora szociálpolitikai és szociológiai elméleteit, kapcsolatba került a katolikus szociális mozgalmakkal (KALOT, EMSZO, KALÁSZ) és vezetőikkel. A szubdiakonátus felvétele előtt elhagyta a papi szemináriumot. Budapestre utazott, a Bolyai Kollégium lakója lett, s beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemre, ahol bölcsészeti tanulmányokat folytatott. A Központi Sajtóvállalat lapjainak szerkesztőségében dolgozott, mint alkalmi riporter, majd fizetés nélküli újságíró-gyakornok. Munkája mellett elvégezte az Országos Magyar Sajtókamara főiskolai rangú esti újságíró-tanfolyamát. Beköltözött a Szent Imre Kollégiumba, részt vett a Szent Imre Kör, a Foederatio Emericana, valamint a Katolikus Legényegyletek Országos Testülete tevékenységében. 1943 októberében Győrbe kellett katonai szolgálatra bevonulnia, onnan három hónappal később karpaszományos őrzőként Bajára vezényelték rádiós tanfolyamra. Rövid ideig hadifogságban volt. 1945 tavaszán hazaérkezett, belépett a Független Kisgazdapártba; 1945 decemberében felkérték a frissen alapított Somogyi Hírlap szerkesztésére. Felelős szerkesztői megbízatásáról 1947-ben lemondott, mert újságírói munkáját a szovjet és a magyar hatóságok állandóan akadályozták. 1947 júniusától az FKGP kaposvári titkára, a párt ifjúsági szervezete, a Független Ifjúság Somogy megyei elnöke. A Magyar Parasztszövetség művelődési osztályán is dolgozott. 1947 júliusától – behívás útján – Kaposvár törvényhatósági bizottságának tagja. Barankovics István győri programnyitó beszédét megismerve kilépett a kisgazdapártból, s a Demokrata Néppárthoz csatlakozott. Az 1947. augusztus 31-én megtartott országgyűlési választásokon a DNP Somogy megyei listájáról bekerült a törvényhozásba. A növekvő megfigyelés, a nyílt ellenőrzés és a letartóztatás veszélye miatt öt volt pártbeli képviselőtársával együtt 1949. február 22-én éjjel Ausztriába menekült. Június 12-én Svájcban telepedett le. Hét esztendőre a maria-einsiedelni bencés kolostor könyvtárosa lett. Ő szervezte meg a nándorfehérvári győzelem nyomán a déli harangszó pápai elrendelésének 500. évfordulójának központi ünnepségét az európai és a tengerentúli magyarság körében. 1956 októberét Bécsben élte át, ahol találkozott hét éve nem látott családjával. 1956. december 8-ig angol és német nyelvű információs szolgálatot szervezett. Közreműködött a Svájcba befogadott magyarok kiválasztásában; a menekültek részére német nyelvtanfolyamokat szervezett s vezetett, német nyelvkönyvet adott ki számukra. Egy éven át a Bécsi Magyar Híradó és a Svájci Híradó szerkesztésében. Írásaiban a „Hiób von Ungarn” álnevet használta. Baselban latin–történelem–német szakos középiskolai tanári képzettséget szerzett. Harminc éven át a baseli Johann Wettsein Középiskolában tanított. 1956-ig a Magyar Nemzeti Bizottmány tagja volt, majd a Magyar Bizottságban vállalt szerepet. 1952-től a Közép-európai Kereszténydemokrata Unió, majd az Európai Rab Nemzetek Közgyűlésének tagja. 1957-től a Baseli Magyar Egyesület alapító tagja, hét éven át elnöke. 1967-ben felvette a svájci állampolgárságot. 1989 és 1997 között a Kereszténydemokrata

Néppárt intézőbizottsági Kaposváron a Balaton Akadémia tanára.